

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Quæ præparatio præmittenda sumptioni Eucharisriæ. Cap. XV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

lantes hircum cum peremptione peccati, in quo mortis odor est; cedentes taurum, si deponamus superbiam; sanctificantes ouem, si molitudinem & ignaviam in charitate non repudiemus; & spiritu ferventes etiam: offerentes in nobis & agnum, si immaculati vivamus; & vitulum, si efficiamur malitiâ parvuli: ut vnius purum prudentiâ, alterius stultum simplicitate referamus. Nam ut scribit S. Ildorus Pelusota lib. 3. ep. 75. Pulcherrima victima est, piâ mentem, & carnem castam habere.

CAPVT DECIMVMQVINTVM.

Quæ preparatio præmittenda sumptioni Eucharistiæ?

74
hic
est
textus
de
preparatio-
ne
Eucharistiæ

In primis benè hac de re scripti B. Laurentius Iustinianus: Videat quilibet, ne consuetudine aut cordis elatione ad perceptionem ducatur tanti mysterij, sed deuotione & præuâ meditatione. Nam alia sacerdotum, alia cæterorum debet esse consideratio, & mentis dispositio. Excellentior quippe gradus, perfectioram exigit preparationem. A cunctis tamen requiritur puritas castitatis, affectus deuotionis, memoria Domini- ca Passionis, amaritudo contritionis, & promptitudo atque desiderium bone operationis. Iuxta mensurâ caritatis effectus percipitur huius sacramenti quandoq; sensibilibiter quandoq; insensibilibiter. Vir namq; bonus nunquã caret profectu spirituali. Nã etsi deuotio plurimum huic congruat Sacramento, tamen prius vita cõmendabilis habenda est, deinde deuotio. Nã vita sine deuotione multum confert, absq; vitâ deuotio nihil. Hoc autè definiendū est, quòd nec laudabilis vita sine deuotione esse valet, neque vera deuotio sine rectâ vitâ subsistit. Vtramque verò Christi milites habere semper studeant. Nam ita caute viuant, ut deuotionis gratiam mereantur adipisci, & sic in deuotionibus occupent se, ut in nullo (si possibile sit) virtutem prætermittant. Deuotionis namq; sancte testimonium est, commendabilis vita, & laudabilis conuersationis adiutorium, est interna & spiritalis deuotio, qua potissimum percipitur in hoc Sacramento.

Prima itaque preparatio debet esse puritas conscientie. Nã, ut ait B. Laur. Iust. de casto con. c. 24. Detergenda siquidem est conscientia, animæ facies lauanda, atque omnis culpa macula abolenda prius quam ad altare pergatur. Probet se (inquit Apostolus) homo & sic de pane illo edat, & de calice bibat. Peccato autem amoto, eò quisque sit dignior quò indignior rem se putat. Nemo ad hoc suscipiendum per se dignus est, quamuis multâ sit præditus sanctitate. Obedientia quæque dignum facit non vita. Quis, nisi suaderet Dominus, diuina ausus esset sumere Sacramenta?

Ad hoc ipsum aptari potest, quòd idem Sanctus ait in falsic. amor. cap. 13. Ad primam veritatem acceditur, non gressu corporeo, sed humilitate veritatis, puritate mentis, deuotione cordis, exercitiatione virtutis, tranquillitate animi, & flagrantissimo amore Diuinæ caritatis.

Quocirca sanctæ animæ variis modis se præparant.

Lancicij Opusc. Tom. 2.

parabant ad Eucharistiam cum fructu & Deo gustu, percipiendam. Commemorabo aliquos.

S. Gertrudis virgo Ord. S. Benedicti, ut in eius gestis scribitur, cum petiisset à Christo Domino: Quali dignitate obuiabo tibi, cum tam largifluus dignaris venire ad me? Respondit Dominus: Nihil aliud requiro à te, quàm quòd euacuata venias ad recipiendum. Quia omne quòd mihi placuerit in te, hoc per donum meum totum accipies. Hinc intellexit, quòd euacuatio illa sit humilitas, qua se reputaret omnino nihil habere de meritis: nec etiam aliquid posse, nisi ex gratuito dono Dei: Et ut omne quòd facere potest, pro nihilo estimaret.

Sed omnium optima preparatio & cæteris magis necessaria est, ut supra dixi, puritas conscientie: quia, ut ait B. Laur. Iust. in Ed mens Deo sit propinquior, quò mundior custoditur, atque tantò quisque dignior efficitur ad sumendum Domini Corporis Sacramentum, quòd à sordibus peccatorum fuerit purgator, corde humilior, dilectione fruentior, virtutibus sollicitior, & vita inuentus fuerit sanctior.

Quà de re sensum talem habuit diuinitus noster P. Balthasar Alvarez: Necessè est, ut cadant idola, si velint ita arcam recipere, ut commodum inde sentiant. In nobilibus debet ruere honor, in diuitibus delicia, in sapientibus tumens superbia, qua illi plurimum amant, & ne deserant, statuunt potius arcam Dei à se reuocare ac dimittere, ut olim Philistæi. Nisi ergo amputent idoli Dagon caput ac manus, ut amplius non audeant cogitare, loqui, aut facere quòd solebant, non efficeret in tali corde diuina hæc arca SS. Eucharistia, stupenda misericordie suæ opera, sed iustitia, puniendo illos magnâ ariditate, tenebris, cordis duritiâ, alijsq; internis desertionibus: donec verè se emendent. Quemadmodum vnus idemq; sol, atque ignis, lutum indurat, ceram verò liquefacit, ita qui hunc Dominum suscipiunt, si sunt tanquam lutum (maculati multis peccatis deliberrate commixtis) verè indurantur, si autem tanquam cera, liquefiunt eius amore. Sed sunt & aliæ præparationes bonæ ad suscipiendam cum fructu SS. Eucharistiam.

Mutet ergo vitam, inquit S. Aug. ser. 1. de temp. qui vult accipere vitam, nam si non mutet vitam, ad iudicium accipiet vitam. Et ita S. Chrysost. or. de B. Philogono dixit: Communionis tempus, non est festum atq; celebritas, sed conscientia pura, vitâq; à peccatis repurgata; non tantum grauibus, sed etiam venialibus. Non terribile tantum iudicium habet, inquit S. Basil. l. 3. de bapt. Qui in carnis & spiritus inquinamento ad Sancta accedit indigne, sed & otiosus & inutiliter edens ac bibens. Quemadmodum enim qui sine conscientia & inutiliter tantum ac tale bonum in ritibus facit, iudicium habet sequitiei, cum Dominus nec eos innoxios esse sinat, qui verbum aliquod otiosum proferunt. Immo S. Dion. Areopagita c. 3. de eccl. hier. vult ut ita piè sumamus Eucharistiam, ut quòdāmodo ne quidem possimus peccare, & immundâ peccatis reddere conscientiam nostram. Oportet, inquit, nos, si ad Communionem eius adspiramus, diuinissimam eius in carne vitam contemplari, atque

76.
I. 4. c. 2. 6.
Infra. diu.
piet.

disc. &
perf. m. 6.
con. c. 19.
col. 3. &
de etio.
Christi a-
gone c. 4.
77.
Vit. c. 6. p.
71. 72.

2 Reg. 5.

78.

79.

sanctam ipsius impecantiā imitando ad Dei formā
& immaculatum statum cōtendere, hac namq; ratione
prout nobis congruit, similitudinem suā communicabit.

80.
L. 4. c. 49.
In fin. diu.
pict.

Cū S. Gertrudis in Missā, legēdo tribus vicibus,
Laudate Dominum omnes Sanctos, vt merita dignitatum
suarum pro se offerent Domino, quōd per illa, dignē pre-
parata acceret ad susceptionem viuifici Sacramenti: &
ad secundum Laudate, similiter oraret B. Virginem, &
ad tertium Dominum Iesum; Beata Virgo ad inuoca-
tionem sui exurgens, stetit in conspectu Sanctissime Tri-
nitatis, offerens pro eā merita placidissimarum dignita-
rum illarum, quibus ipsa in die Assumptionis sue supra
omnem humanam & Angelicam dignitatem prepara-
ta, ipsi summē complacuit; sicq; cum maximā blandi-
tate, quasi cedens loco, innuit anima, dicens: Veni electa,
& stā in loco meo cum omni persusione virtutum, qui-
bus ego aspectum semper veneranda Trinitatis in mei
placentiā inclinaui, vt & tu similiter, quantum est tibi
possibile, complacās ipsi Beatissime Trinitati. Ad quod
ipsa stupefacta, cum maximā deiectione sui respondit:
Et quibus, inquit, Regina glorie, hoc meritū poterō?
Que respondit: Cum tribus vicique ad hoc habitaberis.
Primo ora per illam innocentissimam puritatem
(quam Filio Dei in vtero meo virginali placitam man-
sionem preparavi) vt emunderis mea precibus ab omni
maculā. Secundo, orabū, per profundissimam illam hu-
militatem, ob quam super omnes Choros Angelorum
& Sanctorum merui exaltari: vt suppleantur omnes
negligentiā tua. Tertio, deprecare per amorem illum in-
estimabilem, qui me inseparabiliter Deo conglutinauit,
vt praestet tibi copia diuersorum meritorum.

Quocirca hi quoque actus possunt esse pul-
chra preparatio ad S. Communionem.

81.
Vit. c. 7.
alias 38.
num. 113.

B. Angela de Fulgino, ante Communionem
rogabat Sanctos Angelos, & precipue S. Michaē-
lem, & Angelos Seraphim, dicens: O administra-
tores Angeli, qui Dei habetis potestatem & officia, vt
ipsum alius ministratis, ipsius notitiam & amorem cō-
ferendo, supplico, vt praesentetis enim mihi talem, qualem
Pater misericordiarum dedit eum hominibus, & qua-
lem vult & voluit à nobis suscipi & reuereri; scilicet,
vnum pauperem, dolorosum, despectum, vulneratum,
cruentatum, crucifixum, & in cruce mortuum. Ideo
vt talem recipere cupiebat hæc sancta vidua,
quia delectabatur paupertate, dolore, contemp-
tu, & hæc suis commendabat, vt Christum in
his imitarentur.

82.
Vit. l. 4.
cap. 4.

Noter B. Franciscus Borgia Præpositus Ge-
neralis nostræ Societatis, quotidie, & quidem cre-
brius, bis singulis horis, diurnis, se ipse ad vnguem excu-
tiens, explorāsq; memoriā repetebat dicta facta, ac præ-
termissa, inquirens in se grauiter, bisq; in die ritē cōfes-
sus, sacris in aurora operaturus, & vespere, quieti se cō-
parans, nullum diem abire patiebatur, quo, non suo se
pede metiretur, actiq; temporis rationem subduceret.
Sacris verd operaturus, horas aliquot precationi im-
pendere solebat, quotidie autem rem diuinam faciebat.

83.
B. verd Aloysius noster, per omnes dies, qui con-
dictum huic cælesti epulo Eucharistico tempus antebat,

eius vnus memoriam animo & sermone vsurpabat. ^{Cap. 14}
eo que ab aliis preclare sunt literis mandata, voluebat. ^{Vita.}
de eo secum ipse meditabatur, eius vt compos esset tam ^{l. c. 4.}
assidua vota faciebat, vt familiares dicitarent, videri
illum cum parietibus sermocinari velle, aded crebro mo-
do in hoc, modo in illo domus angulo genia ad precan-
dum submittebat. Præterea in more habuit, qualibet l. c. 1.
hebdomadā seriā secundā, terciā & quariā agere gra- ^{Vita.}
tias tribus Sanctissime Trinitatis Personis sigillatim,
pro tam eximio communicata secum Eucharistia bene-
ficio, tribus verd posterioribus seris, quinta, sexta &
sabbato, isdem Personis seorsim singulis orandis impē-
dere, vt facultatem sibi præstarent, ita vt oporteret pro-
ximo consequente die Dominico cælestis conuiuij in-
eundi. Prædie Communionis id vnum mysterium in
omnibus ipsius sermonibus & congressibus versabatur,
in quibus liquida quadam voluptas, & diuini ardor
quo animus interea completeretur, eminebat: sabbato vespere
his cogitationibus imbutus quieti se tradebat. Do-
minico, primā luce cūm euigilasset hoc idem agebat, tū
horam ipsam de admirabili, que in Eucharistia fit ani-
mi cūm Deo coniunctione commentabatur. Hac elapsa,
adem sacram rei diuine operam daturus petebat: inter
quam semper immobilis genibus nitabatur.

Scribit S. Antonius, Antiquos fideles per totam ^{84.}
septimanam sanctam solitos cessare ab operibus, vt pa- ^{17. h. d.}
ret de consecrat. dist. 3. cap. pronunciantur: vt se cum ^{tit. 14. c. 6.}
diligentiā preparare possent ad communionem, & per ^{1. c. 7.}
septimanam etiam Pasche, alib sequentem; ad refer-
endum gratias Deo, de tanto beneficio.

CAPVT DECIMVMSEXTVM.

Quid faciendum post Communionem.

IN primis est necessarium ad vberiore fructum
perciendū ex SS. Eucharistia ritē sus-
ceptā, & ad exhibendam ei debitam reuerentiā,
ne citō abscedas à loco communionis, & te cō-
feras ad profana negotia seu occupationes natu-
rā suā non spirituales, quamuis eas ob finē su-
per naturalem habiturus sis. Ideo S. Teresia sa- ^{R. b. c. 4.}
pientissima & sanctissima Virgo monebat suas ^{c. 34. 17.}
Moniales, & in illis nos omnes, vt tamdiu post
communionem orarent quamdiu calor natura-
lis species Eucharistie non consumpsit, & vt tūc
eum solo Domino tractemus, non occupando
nos circa alia; idque sic persuadere conatur. Si
(inquit) dum esset in mundo, solo contactu eius vestes
sanabant infirmos, vsq; ad eos vt scriptum reliquit S. ^{85.}
Matth. Rogabant eum in terra Genesareth, vt vel sim- ^{pal.}
briam vestimenti eius tangerent; & quicunq; tetigerit,
facti sunt salui; non esse dubitandum, eundem Dominū
facturum miracula dum intra nos est; si fidem viuam
habebimus; & daturam quod petemus; dum erit domi-
nostra. Non enim solet hæc Dei Maestās; male solueri
pro hospitio, si bene recipiatur: nec ita venire absconditū,
quin se aliquantum detegat ei; qui sui illum exspectet
quis